İşçi Bülteni
Özel Sayısı: 319

Fiyatı 25 YKr. Haziran 2008

Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni

Sömürü ve baskıya karşı
Örgütlen, mücadeleyi yükselt!

Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı, 13 Nisan 2008 tarihinde yaklaşık 120 işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleştirildi.

Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı, sınıf hareketinin üzerindeki ölü toprağı atmaya çalıştığı, hak gasplarına ve kölelik dayatmalarına karşı mücadele isteğinin arttığı, bu çerçevede eylemlerin ve örgütlenme girişimlerinin yoğunlaştığı bir süreçte toplanmıştır. Kurultayın gündemi de buna uygun şekillenmiş, sağlık ve emeklilik hakkının gaspı anlamına gelen SSGSS yasası, işyerlerindeki kölece çalışma koşulları, sigortasız ve düşük ücretle çalıştırma politikası gibi saldırılar ile bütün bunlara karşı yürütülecek örgütlü mücadelenin sorunları hem sunulan tebliğlerde hem de yapılan konuşmalarda ele alınmıştır.

Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı, bölgede sınıfın yaşadığı sorunlara yanıtlar üretilmesi amacıyla atılmış mütevazi ancak anlamlı bir adımdır. Artık önümüzdeki görev bu adımı daha ileri adımlarla birleştirmek, devrimci bir sınıf hareketi yaratma mücadelesinde hızla mesafe almaktır.

Kurultayımız tüm işçi ve emekçileri, kölelik dayatmalarına, sömürü ve baskıya karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmeye, devrimci bir sınıf hareketi yaratma çabalarına omuz vermeye, onuruna ve geleceğine sahip çıkmaya çağırmaktadır.

**** 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!***
**** Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili!***
**** Herkese insanca yaşamaya yeten ücret!***
**** Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!***
**** SSGSS yasası geri çekilsin!***
**** Kölelik yasası iptal edilsin!***
**** Her işyerinde ara dinlenme paydosları; sağlıklı, doyurucu yemekler; servis ve kreş!***
**** 16 yaşından küçük çocukların çalıştırılması yasaklansın!***
**** Herkese sigorta, herkese parasız eğitim ve sağlık hakkı!***
**** Eşit işe, eşit ücret!***
**** Kadın üzerindeki çifte sömürüye, her türden gerici baskı ve ayrımcılığa son!***

Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı Sonuç Bildirgesi...

Sömürü ve baskıya karşı örgütlenelim, mücadeleyi yükseltelim!

Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı, dört aylık bir ön hazırlık sürecinin ardından 13 Nisan 2008 tarihinde, yaklaşık 120 işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleştirilmiştir.

Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı, sınıf hareketinin üzerindeki ölü toprağını atmaya çalıştığı, hak gasplarına ve kölelik dayatmalarına karşı mücadele isteğinin arttığı, bu çerçevede eylemlerin ve örgütlenme girişimlerinin yoğunlaştığı bir süreçte toplanmıştır. Kurultayın gündemi de buna uygun şekillenmiş, sağlık ve emeklilik hakkının gaspı anlamına gelen SSGSS Yasası, fabrikalardaki kölece çalışma koşulları, sigortasız ve düşük ücretle çalıştırma politikası gibi saldırılar ile bütün bunlara karşı yürütülecek örgütlü mücadelenin sorunları hem sunulan tebliğlerde hem de yapılan konuşmalarda ele alınmıştır.

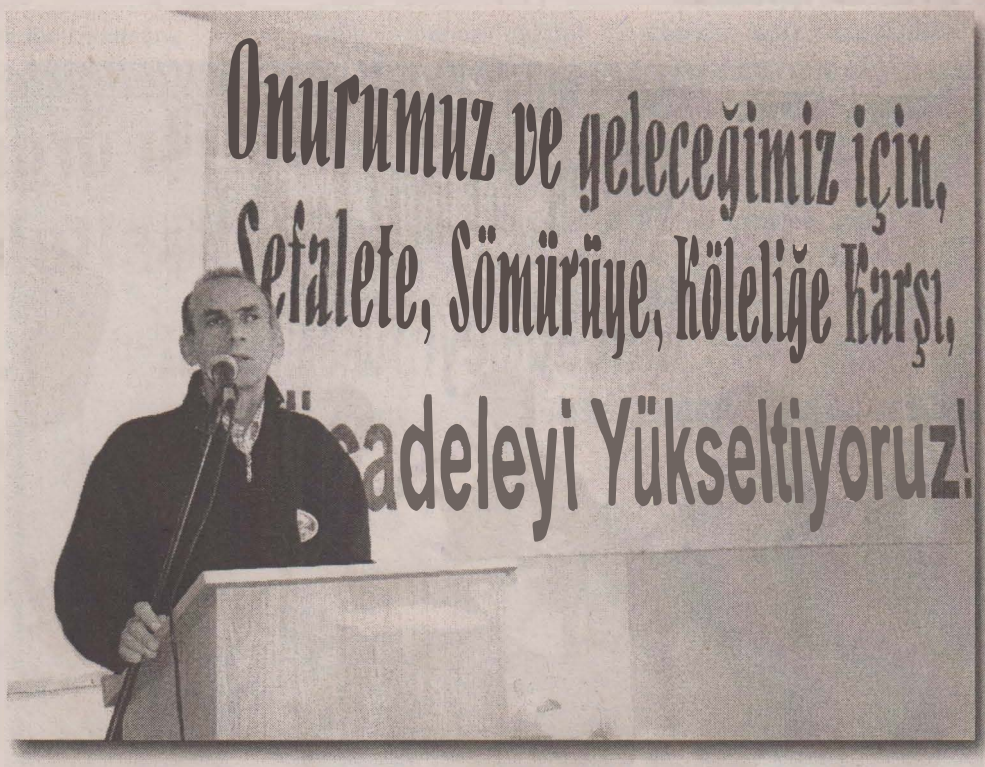
1 Mayıs tartışmaları kurultayın bir diğer gündemini oluşturmuştur.

Hazırlık Komitesi, tebliğler ve yapılan konuşmalar ışığında bir dizi karar önerisini tartışmaya açmıştır. Kurultayın başından sonuna yapılan konuşmaların toplamı, sözkonusu önerilerin genel eğilimi yansıttığını göstermiştir. Durumu değerlendiren Hazırlık Komitesi, sözkonusu önerilerin kurultay kararları olarak açıklanmasını uygun görmüştür.

1 Mayıs'a katılım...

1 Mayıs, sermaye ile işçi ve emekçi hareketinin karşı karşıya geldikleri önemli bir mücadele günüdür. Sermayenin en temel haklarımızı elimizden almaya yöneldiği, buna karşılık işçi ve emekçilerin ise saldırılara örgütlü mücadeleyi yükselterek, birlik ve dayanışmayı güçlendirerek yanıt vermeye çalıştığı bir

süreçte 1 Mayıs'ın en güçlü biçimde kutlanması daha bir önem kazanmaktadır. Eğer 1 Mayıs, sermaye sınıfına birlik ve dayanışmamızın gücünü gösterme günüyse, buna en çok şimdi ihtiyacımız vardır. Dolayısıyla bütün işçi ve emekçiler 2008 1 Mayısı'nın en güçlü biçimde kutlanması için seferber olmalıdır.

Bu çerçevede kurultayımız, Büyükçekmece bölgesindeki fabrikalardan, işyerlerinden 1 Mayıs'a en güçlü şekilde katılım sağlanması gerektiğini, işyeri örgütlülüklerinin bir ifadesi olarak fabrika adlarının yazılı olduğu dövizlerle 1 Mayıs'a katılmanın ayrı bir önemi bulunduğunu, kurultay sonrasında bu yönde yoğun bir çalışmanın örgütlenmesi gerektiğini karar altına almıştır.

Sağlık ve emeklilik hakkı için mücadele

Bugün milyonlarca işçi sigortasız olarak çalıştırılmaktadır. Bu durum çok daha yoğun bir biçimde Büyükçekmece bölgesindeki fabrika ve atölyelerde de yaşanmaktadır. İşçilerin ancak belli bir kısmı sigortalı olarak çalışmakta, fakat onların çoğunun sigorta primleri de asgari ücret üzerinden yatırılmaktadır. Ancak bu bile kan emici sermaye sınıfına yeterli gelmediği için sağlık ve emeklilik haklarımız SSGSS Yasası'yla tümüyle ortadan kaldırılmak istenmektedir.

SSGSS saldırısını püskürtmenin yolu, genel grev-direnişin örgütlenmesinden, sermayeye anladığı dilde yanıt verilmesinden geçmektedir. Son aylarda yapılan SSGSS karşıtı eylemler, bu düşüncenin işçi ve emekçiler arasında da giderek yaygınlaştığını göstermektedir. Yasanın meclisten ya da Cumhurbaşkanı onayından geçmesi, SSGSS karşıtı mücadelenin ve genel grev-direniş ihtiyacının ortadan kalktığı değil tam tersine daha da önem ve aciliyet kazandığı anlamına gelmektedir.

Kurultayımız hem Büyükçekmece bölgesindeki fabrikalarda genel grev-direniş fikrinin yaygınlaşması, hem de imkanlar ölçüsünde bu sürecin örgütlenmesi yönünde somut adımlar atılması için, çabaların yoğunlaştırılması gerektiğini karar altına almıştır.

Sendikal örgütlenmenin yaygınlaştırılmasını amaçlayan bir kampanya...

Tarihsel olarak sendikalar işçi sınıfının başlıca mücadele araçlarından biridir. Ancak bugün hem dünyada hem de Türkiye'de sendikal örgütlenme, sermayenin sistemli politikaları sonucu önemli oranda tasfiye edilmiş ve zayıflatılmış durumdadır. Sendikal yapıyı baştan aşağı saran ihanet ve uzlaşmacılık, bu konuda sermayenin işini kolaylaştıran en önemli etkenlerden biri durumundadır.

Büyükçekmece bölgesindeki fabrikalarda sendikal örgütlülük düzeyi Türkiye ortalamasının da altındadır. 300 binden fazla işçiden ancak 10-15 bin kadarı bir sendikada "örgütlü" durumdadır.

Ancak bütün bunlar sendikaların "modasının geçtiğini", işçi sınıfının en işlevsel hak alma araçlarından biri olmaktan çıktığını göstermez. Bugünkü duruma bakarak sendikalara sırt dönmek yerine onları sermayenin saldırılarına karşı sahiplenmek, ihanet şebekelerinden temizlemek, yeniden işçi sınıfının elinde etkili bir mücadele aracına dönüştürmek gerekmektedir. Sömürüyü sınırlamak ve hak gasplarına karşı mücadele edebilmek için bugün

işçilerin güçlü sendikal örgütlenmelere her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardır. Kendi deneyimleriyle bu gerçeğin farkında olan işçiler arasında sendikalarda örgütlenme eğilimi son zamanlarda gözle görülür ölçüde güçlenmektedir. Ancak patronların engelleme çabalarının yanısıra, işçiler arasındaki örgütlenme konusundaki bilinç ve deneyim eksikliği ile sendika yönetimlerinin ilgisizliği, örgütlenme çabalarının hızla gelişip sonuçlanmasına engel olmaktadır. İşçiler ısrarla sendikalarda örgütlenme çabalarına devam etmeli, fakat bunu patronların ve sendikal bürokrasinin engelleme çabalarını boşa çıkartacak yol ve yöntemlerle yapmalıdırlar.

Kurultayımız bütün bu nedenlerden hareketle, 1 Mayıs'ı takip eden süreçte, Büyükçekmece bölgesindeki başlıca fabrikaları kapsayan bir sendikalaşma kampanyasının yürütülmesine karar vermiştir.

Taban örgütlülükleri ve bölgesel işçi platformu

Bugün işçi sınıfı sermaye karşısında örgütsüzdür. Bir sendikaya üye olup olmaması bu durumu pek fazla değiştirmemektedir. Patronun ve sendika bürokratlarının engellerini aşmanın yolu fabrikalarda taban örgütlerinin kurulmasıdır. Bilinçli ve mücadeleci işçiler bu işe ön ayak olmalı, mümkün olan her fabrikada taban örgütleri oluşturulmalıdır. Kölelik dayatmalarına ve patronun keyfi tutumlarına karşı ortak tepki gösterebilmenin ilk şartı işyerinde bu tür bir örgütlenme yaratmaktır.

Ancak patronlarla işçilerin mücadelesi tek bir fabrikayla sınırlı değildir. Çevremize baktığımızda, bütün fabrikalarda patronların aynı saldırıları gerçekleştirdiğini, işçilerin aynı sorunlarla boğuştuğunu görürüz. Göreceğimiz bir diğer şey, herhangi bir fabrikanın patronu işçilerin mücadelesi nedeniyle zor durumda kaldığında diğer patronların hemen onun yardımına koşmasıdır. Patronlar kendi aralarında çok güçlü bir dayanışma içindedirler ve bu amaçla kurulmuş pek çok örgütleri vardır. Örneğin Büyükçekmece bölgesindeki belli başlı patronların hemen hepsi SANDER adlı patron derneğinin üyesidir.

O halde Büyükçekmece'de farklı fabrikalarda çalışan işçiler de kendi çıkarlarını savunabilmek için güçlerini birleştirmek zorundadır. Hazırlık Komitesi, Büyükçekmece'de bir bölgesel işçi örgütlenmesi yaratma fikrini kurultay çalışmalarının en başından bu yana dile getirmiştir. Gene kurultayda sunulan tebliğlerin birinde bu konu ele alınmış ve konuyla ilgili bir karar önerisi sunulmuştur.

Kurultayda ortaya çıkan tablo, fabrikalara dayanan bir bölgesel işçi örgütlenmesi fikrinin sahiplenildiğini anlatmaktadır. Bölgede bu tür bir örgütlenme somut bir ihtiyaçtır. Ancak sözkonusu fabrikalardaki örgütlenme adımlarının henüz çok yeni olması, bölgesel işçi platformu kurulabilmesi için gerekli zeminin henüz oluşmadığını göstermiştir. Kuşkusuz ki bunun anlaşılabilir nedenleri vardır.

Ancak bir yerel işçi örgütü için, fabrikalardaki örgütlenme süreçlerinin tamamlanmasını beklemek doğru değildir. Beklemeci bir tavır, fabrikalardaki örgütlenme çabalarına vurulabilecek en yıkıcı darbe olacaktır. Fabrikalardaki örgütlenme süreçleri ile bölgesel platformun oluşturulmasını aynı süreçte

yürütmek mümkündür. Başlangıçta sınıf bilinçli öncü işçilere dayalı bir "girişim" olarak tanımlanacak bölgesel işçi örgütü, ilerleyen süreçte kendi gerçek zeminine oturacak, kimliğini yaratacaktır.

Buradan hareketle kurultayımız 1 Mayıs'ı takip eden günlerde "Esenyurt İşçi Platformu Girişimi"nin oluşturulması, programının belirlenmesi için gereken adımların atılmasını kararlaştırmıştır.

Kurultay adımını ileri taşımak için görev başına!

Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı, bölgede sınıfın yaşadığı sorunlara yanıtlar üretilmesi amacıyla atılmış mütevazi ancak anlamlı bir adımdır. Artık önümüzdeki görev bu adımı daha ileri adımlarla birleştirmek, devrimci bir sınıf hareketi yaratma mücadelesinde hızla mesafe almaktır.

Kurultayımız tüm işçi ve emekçileri, kölelik dayatmalarına, sömürü ve baskıya karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmeye, devrimci bir sınıf hareketi yaratma çabalarına omuz vermeye, onuruna ve geleceğine sahip çıkmaya çağırmaktadır.

Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı

Bir çalışma kampı Fıratpen

Fıratpen, Tepecik-Silivri hattında kurulu, yaklaşık 1000 işçinin çalıştığı bir fabrika. Fıratpen tam anlamıyla bir çalışma kampı. Bu fabrikanın çalışma koşulları, insanlık dışı uygulamalar, baskılar, işçiler üzerindeki sömürü o denli ağır ki, Fıratpen adeta Ortaçağ'dan kalma bir çalışma kampını andırıyor.

İşçiler günde 12 saat, haftanın 7 günü kesintisiz çalışıyorlar. Buna tüm bayramlar da dahil. Yani yılın 365 günü 12 saat gece-gündüz çalışıyor işçiler. Fazla mesailer zorunlu. Her işçi iki makinede birden çalışıyor. Bazı bölümlerde işçilerin kullanacağı yeterli düzeyde malzeme (el portifleri hammadde emicisi gibi) bulunmamakta. Bu işi daha da zorlaştırıyor.

İş sağlığı açısındana hiçbir önlem yok. Hiçbir koruma malzemesi yok. Özellikle bazı bölümlerde işçiler kanserojen maddelerle içiçe çalışıyorlar. Bu işçi sağlığı açısından oldukça sakıncalı olmasına rağmen hiçbir önlem alınmıyor.

Bu yoğun ve tempolu çalışmanın sonucunda fazla mesailerle birlikte işçiler ancak 800 Ytl alabiliyorlar. Ayrıca sigorta primlerinde fazla mesailer gösterilmiyor. Yani işçilerin çalışmalarının ancak yarısı sigorta primlerine yansıtılıyor.

Fıratpen'de yaşadışı uygulamalar

Fratpen patronu uyguladığı yoğun emek sömürüsü sayesinde kârına kâr katıyor. Fıratpen patronu daha fazla kâr uğruna hak-hukuk tanımıyor. Hiçbir yasaya uymuyor. İşçilere dayatılan fazla mesailerin yasal bir dayanağı yok. İş yasasında yılda sadece 270 saat fazla mesai yapılabileceği belirtiliyor. Bu da yine zorunlu olmaması kaydıyla. Ayrıca yapılan fazla mesailerin yasal olarak sigortaya yansıtılması gerekirken bu yapılmıyor. İş güvenliği ve iş sağlığına ilişkin hiçbir önlem almıyor.

Fıratpen işçileri yaşanan bu sömürüye ve köleliğe artık dur demeliler. Patronun baskılarına dayatmalarına karşı emeğine ve geleceğine sahip çıkarak bir an önce harekete geçmelidir. Kendi birliğini kurmalı ve mücadele etmelidir.

Sermaye düzeni haklarımızı gaspediyor...

Hak gasplarına karşı mücadeleyi yükseltelim!

İşçi sınıfına yönelik saldırılar kesintisiz sürdürülüyor. Bir süre önce "istihdam paketi" adı altında uygulanacak saldırı meclisten geçti. Uygulamanın adına baktığımızda sanki Türkiye'de işsizlik sorununa çözüm üretmek için hazırlanmış sanılır. Fakat paketin içeriğine bakıldığında bir kez daha patronların çıkarlarına hizmet ettiği görülüyor. İşsizlik sorununa ise hiçbir çözüm getirmiyor.

"İstihdam paketi" adı altında öngörülen uygulamaların içeriği şöyle:

* Patronların yüzde 6 oranında özürlü, eski hükümlü ve terör mağduru çalıştırma yükümlülüğü yüzde 3'e düşürüldü. Böylece sadece özürlülerin çalıştırılması yönünde açık kapı bırakıldı. Özgürlülerin sigorta primlerinin patronlara ait olan kısmı ise Hazine tarafından karşılanacak.

* Patronların 50'den fazla işçinin çalıştırıldığı işyerlerinde işyeri hekimi bulundurma yükümlülüğü kaldırıldı.

* 18-29 yaş arasındaki gençlerle kadın işçi çalıştıran patronların ödemesi gereken sigorta primleri "İşsizlik Sigortası Fonu"ndan karşılanacak.

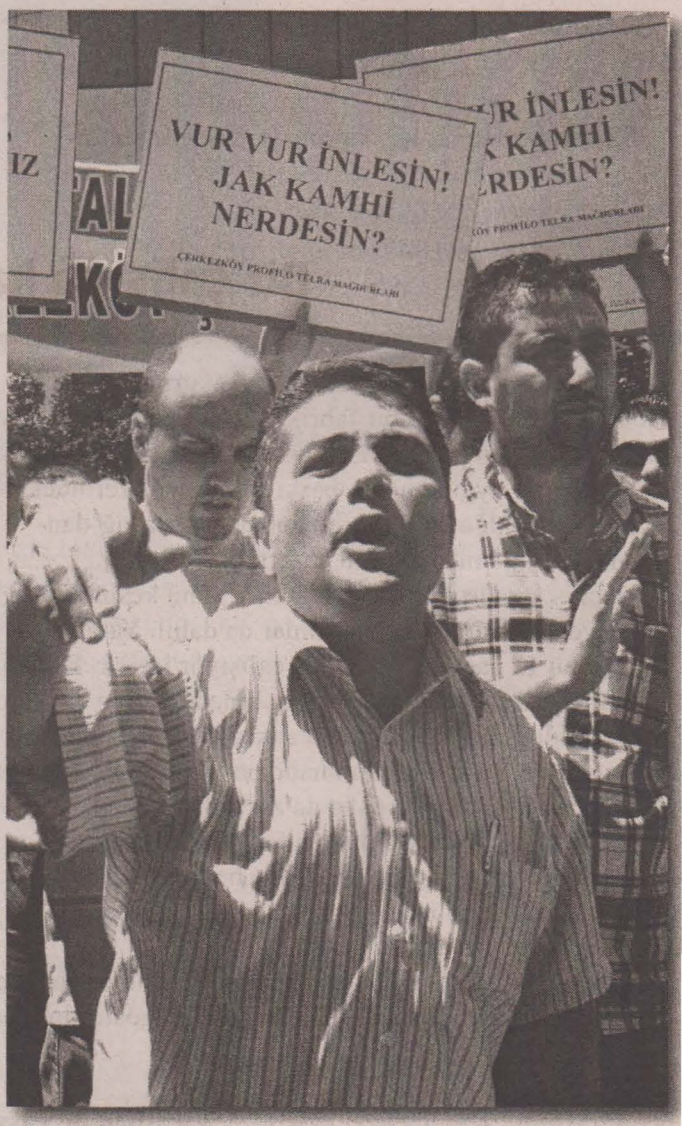
Böylece eski işçiler işten çıkarılarak hakları tasfiye edilebilecek, onların yerine asgari ücretle çalışan örgütsüz genç işçilerin istihdamı mümkün olabilecek. Bir yandan da patronların kıdem tazminatı yükü hafifletilecek.

* Tüm sigortalılar için patronların ödemekle yükümlü oldukları prim miktarında yapılacak 5 puanlık indirim Hazine tarafından karşılanacak.

* 150'den fazla kadın işçinin çalıştığı işyerlerinde patronların kreş açma yükümlülüğü kaldırıldı.

Kısaca yasanın içeriği böyle. İşçilerin ücretlerinde yapılan kesintilerle oluşan "İşsizlik Fonu" da böylece sermayenin yağmasına açılmış oldu. Sermaye devleti İşsizlik Fonu'nda biriken parayı işsizlere vermek yerine bir kısmını GAP projesine aktaracak, bir kısmını ise "İstihdam paketi" uygulaması ile patronların yağmasına açacak.

İşçi sınıfının suskunluğunda faydalanan sermaye

sınıfı tüm haklarımızı bir bir elimizden alıyor. Çıkarılan SSGSS yasası ile sağlık hakkımız elimizden alındı. "İstihdam paketi"yle ise başka haklarımız. Şimdi sırada kıdem ve ihbar hakkımız var.

Bizler mücadeleyi yükseltmediğimiz koşullarda patronlar sınıfı ve onların devleti önümüzdeki süreçte kıdem tazminatı hakkımızı ortadan kaldırmaya çalışacaktır. Haklarımızın göz göre göre gaspedilmesine izin vermeyelim. Örgütlenelim ve mücadele edelim.

Saldırı dalgasına karşı ortak direniş!

Scrmayenin meclisi çalışıyor. İşçileri, emekçileri daha da köleleştirmek, patronlara sınırsız sömürü koşulları yaratmak için çalışıyor; hem de gece gündüz demeden. Hükümet işçi sınıfının örgütsüzlüğünden de güç alarak ciddi hiçbir engelle karşılaşmadan tüm saldırı yasalarını bir bir meclisten geçiriyor. Her gün yeni yasalar çıkarılıyor, yeni haklar gaspediliyor. Yasalar kimi zaman "reform" yalanıyla sunuluyor, kimi zaman "işsizliği çözeceğiz" bahanesiyle. Oysa çıkarılan yasaların içeriğine baktığımızda hepsinin de işçi ve emekçilere yönelik saldırılardan oluştuğunu, hak gaspları içerdiğini görüyoruz.

Bir süre önce tüm karşı koyuşlara rağmen çıkarılan SSGSS yasası ile sağlık hakkı ve emeklilik hakkı tamamen ortadan kaldırılmış oldu. AKP hükümeti bu saldırı yasasını hızla meclisten geçirerek işçi ve emekçi düşmanı yüzünü bir kez daha göstermiş oldu.

Yeni yasa ile birlikte sosyal haklarımızın önemli bir bölümü ortadan kaldırıldı, sağlık hizmeti ise paralı hale getirildi. Şu an bu yasanın yarattığı sonuçlar henüz kendini hissettirmiş değil. Fakat ilerleyen süreçte SSGSS yasasının sonuçlarının işçi ve emekçiler için nasıl bir yıkımı ifade ettiği daha net görülecek.

SSGSS'nin hemen ardından AKP hükümeti "istihdam paketi" adı altında yeni bir uygulamayı meclisten geçirdi. "İstidam paketi" işçi ve emekçilerin bir takım haklarının "işsizliği çözeceğiz" bahanesiyle ortadan kaldırılması anlamına gelmektedir. Öte yandan bu yasayla bizim ücretlerimizden yapılan kesintilerin biriktiği "İşsizlik Sigortası Fonu" da patronların yağmasına açılmış oldu.

Fakat henüz saldırı dalgası sona ermiş değil. Patronlar yetinmek nedir bilmiyorlar. Sırada kıdem tazminatı hakkımız var. Patronlar kıdem tazminatı yükünden kurtulmak, işçiler açısından bir tür işgüvencesi olan bu hakkı ortadan kaldırmak istiyorlar. Kıdem tazminatının gaspına karşı işçi sınıfı cephesinden güçlü bir tepki olacağını bilen sermaye devleti o yüzden saldırıyı zamana yaymaya çalışıyor. Tüm sendikaların kıdem tazminatı hakkına yönelik bir saldırıyı genel grev nedeni sayacaklarını açıklamış olmaları işlerini bir parça zorlaştırmış görünse de sermaye iktidarı bu saldırıdan vazgeçmiş değildir. Sendikalar yasasında, göz boyamaya dönük yapılan bir takım değişikliklerin hemen ardından, kıdem hakkını ortadan kaldırmaya dönük adımların atılacağı anlaşılıyor.

Bu saldırı furyasına artık dur dememiz gerekiyor. Her alanda, her hakkımıza saldıran sermaye devletine güçlü ve ortak bir direnişle yanıt vermeliyiz.

Örgütsüzlük tablosundan bir an önce kurtularak insanca çalışma ve yaşama koşulları için mücadele bayrağını yükseltmeli, sermayenin dayatmalarına dur demeliyiz.

Bölgesel İşçi Platformu için...

Öncü işçiler görev başına!

Bölgemizde binlerce fabrika var. Bu fabrikalarda çalışan işçilerin sorunları ise dağlar kadar. Düşük ücretler, kayıt dışı yani sigortasız çalıştırma, ağır çalışma koşulları, zorunlu fazla mesailer, hak gaspları, baskı ve hakaretler... Bu saydıklarımızın en az yarısı hemen her fabrikada yaşanmaktadır. Yani Büyükçekmece'deki fabrikalar denildiğinde tam bir sömürü cehenneminden, yüzbinlerce kişinin toplandığı bir çalışma kampından sözetmiş oluyoruz.

Bölgede fabrikası olan patronlar kendi aralarında örgütlüler. Uygulayacakları sömürü politikalarını örgütleri aracılığıyla ortaklaştırıyorlar, hemen bütün işyerlerinde benzer saldırıları hayata geçiriyorlar. Tabii aynı zamanda aralarında güçlü sayılabilecek bir dayanışma da var. Kısacası belli bir sınıf bilinciyle hareket ediyor, ortak çıkarları konusunda birlikte davranmasını biliyorlar.

Aynı şeyi işçiler için söylemek ise mümkün değil. Büyükçekmece bölgesinde 3 bin kadar irili-ufaklı işyeri olduğu ifade ediliyor. Bunlardan ancak 5-10 tanesinde işçiler bir sendikada örgütlüler. Bir başka ifadeyle bölgedeki fabrikalarda çalşan her 100 işçiden 95 tanesi örgütsüz. Yani patronun saldırıları, dayatmaları, keyfi uygulamaları karşısında yalnız, savunmasız, dolayısıyla çaresiz. İşten atılma korkusu ise tüm bunların tuzu biberi olmaktadır.

Bir süre önce bölgemizde bir işçi kurultayı toplandı. Nisan ayında toplanan Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı'nın temel gündemlerinden biri bölgedeki işçilerin örgütsüzlüğü sorunu idi. Kurultayda işçi sınıfına yönelik saldırılar ve bölgemizde yaşanan sorunlar tartışıldı, bu sorunların çözümüne yönelik bir takım kararlar alındı. Alınan bu kararlardan biri bölgesel bir işçi birliğinin, bir işçi platformunun yaratılmasıydı.

Bu karar önemliydi, çünkü bilindiği gibi bugün işçilerin yaşadığı sorunların hemen hepsi dönüp dolaşıp örgütsüzlüğe dayanmaktadır. Tek tek fabrikalarda ve bölgedeki fabrikaların genelinde böylcdir. Bu açıdan düşündüğümüzde tek tek fabrikalarda işçilerin örgütlenmesine hizmet edecek, ama öte yandan farklı fabrikalardaki mücadele süreçleri arasında da dayanışmayı örecek, güçlerini

birleştirmelerine imkan sağlayacak bir örgütlenmenin ne kadar önemli olduğu da ortadadır. Bölgedeki bütün fabrikalarda aşağı yukarı aynı sorun yaşandığına göre, üstelik karşımızdaki patronlar kendi aralarında örgütlü davrandığına göre bundan daha doğal, daha işlevsel bir şey olamaz.

Deneyimlerin de gösterdiği gibi, bir fabrikayla sınırlı örgütlülük ve mücadele ancak geçici bir takım haklar kazanmamızı sağlayabilir. Geçmiş dönemlerde Castleblair, Teknik Empirme gibi fabrikalarda yaşanan mücadele süreçleri üzerinden bunu gördük.

Bölgesel işçi platformunun işçiler açısından ne kadar işlevli ve önemli bir araç olduğu buradan bakıldığında daha iyi anlaşılacaktır. Çeşitli fabrikalarda çalışan öncü işçilerin içerisinde yer aldığı; birliği, dayanışmayı ve mücadeleyi tüm fabrikalara yayma hedefiyle hareket eden bir örgütlülük bugün acil bir ihtiyaçtır. Büyükçekmece İşçi Kurultayı'nın bir yerel işçi platformu kurulması yönündeki kararı bu ihtiyacı karşılamaya dönük atılmış bir adımdır.

Yerel işçi platformu kurulması için gerekli yeni adımlar önümüzdeki süreç içinde atılacaktır. Platformun programını, örgütsel biçimini belirlemek için işçi toplantıları düzenlenecek, belli tartışmalar yürütülecektir. Tüm bu çalışmaları yürütmesi için bir "Platform Girişimi" oluşturulacaktır.

Şimdi bu adımları daha da güçlendirmenin ve ileriye taşımanın zamanıdır. Bu konuda tüm öncü, ileri işçilere sorumluluk düşmektedir. Fabrikalarımızda örgütlü mücadeleyi yükseltmek için, bölgemizde birleşik örgütlenmeyi yaratmak için şimdi omuz omuza görevlere yüklenme zamanıdır.

Örgütlenelim, sendikalarımıza sahip çıkalım!

Baskı ve sömürü arttıkça işçilerin bazı işyerlerinde her türlü zorluğa rağmen haklarını korumak için ayağa kalktıklarına, eylem ve direnişler yaptıklarına tanık oluyoruz. Kısacası yetersiz de olsa bugün bazı fabrikalarda işçiler seslerini yükseltiyorlar, hakları için mücadele ediyorlar. Geçen yıl THY ve Telekom işçileri grevse grev, mücadeleyse mücadele diyerek seslerini yükselttiler ve patronlara geri adım attırdılar, haklarını korudular. Onların yolundan giden başka fabrikaların işçileri de eylem ve direnişler gerçekleştirdiler, başarılı bir mücadele ortaya koydular. Gene bu yılın başından bu yana onbinlerce kişinin katıldığı ses getiren önemli işçi eylemleri yaşandı. Bu eylemlere katılanların çoğunluğu, sendikalarda örgütlü olan işçilerdi.

Bizim bulunduğumuz Esenyurt, Kıraç, Hadımköy, Haramidere, Beylikdüzü gibi bölgelerde binlerce işyeri var. Yüzbinlerce işçi çalışmakta. Fakat patronların sömürüsüne, hükümetin hak gasplarına karşı eylemlere bu bölgelerden fazla katılan olmadı. Çünkü bu bölgenin işçisi örgütsüz. Darmadağın ve birbirinden habersiz.

Oysa örgüte, örgütlü mücadeleye bu bölge işçilerinin büyük ihtiyacı var. Çünkü ücretleri düşük. Büyük çoğunluğunun ne sigortası ne de başka bir sosyal hakkı bulunmamakta. Zorunlu fazla mesailer, baskılar, her an işten atılma korkusu yaşamlarının bir parçası olmuş durumda.

Bu durumu değiştirmek için işçilerin örgütlenmesi gerekiyor. Örgütlenme denilince de akla sendikalar gelmektedir. Gerçekten de sendikalar işçilerin biraraya gelecekleri, patronlara karşı güçlerini birleştirecekleri önemli örgüt biçimlerinden bir tanesidir. Sendikalar işçilerin öz örgütüdür.

Bugün bölgemizde pek çok fabrikada işçilerin sendikalaşmak için yol-yöntem aradıkları, biraraya gelmeye çalıştıkları, örgütlenmek için çaba sarfettikleri bir gerçektir. Fakat bu çabalar çoğu zaman sonuçsuz kalmakta ya da bir süre sonra yerini umutsuzluğa bırakmaktadır. Çünkü işçilerin büyük çoğunluğu örgütlenmenin ne kadar önemli olduğunun bilincinde değildir. Bu bilince sahip olanlar ise gerekli deneyim ve bilgiden yoksundur. Sendikaların yönetimleri ise kendileri örgütlenme çalışması yürütmedikleri gibi, bunun için çabalayan işçilere de yardımcı olmamaktadır.

2. Büyükçekmece İşçi Kurultayı'nda örgütlenme sorunu da ayrıntılı bir biçimde tartışılmıştır. Başka bölgelerden işçiler örgütlenme deneyimlerini aktarmışlardır. Fabrikalarında sendikayı örgütlemek için çaba harcayan arkadaşlar ise karşılaştıkları sorunları dile getirmişlerdir. Tartışmalar sonucunda Büyükçekmece bölgesindeki işyerlerine dönük mümkün olduğunca yaygın bir sendikal örgütlenme kampanyası yürütülmesine karar verilmiştir. Böyle bir kampanyanın başlatılması için gerekli hazırlıklar devam etmektedir.

En doğal, en meşru hakkımız olmasına rağmen bu ülkede işçilerin bir sendikada örgütlenmesi öyle pek de kolay bir iş değildir. Patronlar işçilerin örgütlü gücünden korktukları için işyerlerinde sendikal örgütlenmeyi engellemek için her yola başvurmaktadırlar. Her yıl onbinlerce işçi, sırf sendikada örgütlenmeye çalıştığı için kapı dışarı edilmektedir. Sendika yönetimlerinin işçilere sahip çıkmaması durumu daha da zorlaştırmaktadır.

Deneyimler, bir işyerinde sendikalaşmayı sağlamanın ilk koşulunun güçlü taban örgütleri yaratmaktan geçtiğini göstermektedir. En bilinçli, en güvenilir ve mücadeleci işçilerden oluşan ve elbette patrondan gizli çalışan bu taban örgütleri, iğneyle kuyu kazarcasına ilerleyeceklerdir.

İşte sendikal örgütlenme kampanyasının önemi burada ortaya çıkmaktadır. Farklı fabrikalarda örgütlenme çalışması yürüten işçiler arasında maddi ve manevi dayanışmayı, bilgi ve fikir alışverişini sağlamak, örgütlenme çalışması olmayan işyerlerinde bu tür çalışmaların başlatmak için ise tüm olanaklar seferber edilecektir. Eğitim çalışmaları düzenlenecek, seminer ve konferanslar yapılacaktır. Afiş, bülten ve broşür gibi araçlar kullanılarak bölgede kampanyadan habersiz tek bir işçinin bile kalmaması hedefiyle hareket edilecektir.

Kardeşler!

Sendikalar, patronlar karşısında işçilerin güçlerini birleştirdikleri, ortak çıkarları için birlikte mücadele ettikleri kurumlardır. Sendikalar, patronların saldırılarına ve hak gasplarına karşı kullanmamız gereken araçlardır. Bunun için sendikalarda örgütlenmeliyiz.

Tüm işçi arkadaşlarımıza sesleniyoruz. Bölgemizde örgütlenecek sendikal örgütlenme kampanyası ancak ve ancak sizlerin sahiplenmesiyle, omuz vermesiyle başarıya ulaşabilir. Bu çabaya güç vermeli, ortak olmalısınız. Gelin kampanyanın her işçiye duyurulması, örgütlenmenin her işyerine uzanması için güçlerimizi birleştirelim. Gelin patronlara karşı kenetlenelim, örgütlenelim, onurumuza ve geleceğimize sahip çıkalım.

Yaşasın 15–16 Haziran Direnişimiz!

Türkiye işçi sınıfının tarihinde çok özel bir yer tutan 15-16 Haziran Direnişi'nin yıldönümü yaklaşıyor. Sermayenin gemi azıya aldığı, işçi ve emekçilere olan kinini her fırsatta kustuğu, hak gasplarının arttığı bu dönemde, işçi sınıfının bu şanlı direnişinin hatırlanması, dersler çıkartılması büyük önem taşımaktadır. Geçmişte büyük bedeller ödeyerek, direnerek kazanılan haklar, sermaye tarafından kırpıla kırpıla iyice güdükleştirildi ya da tamamen ortadan kaldırıldı. Sermaye ve onun güdümündeki hükümetler, bizlerin örgütsüzlüğünü fırsat bilerek her fırsatta saldırılarına yenilerini eklediler. En son SSGSS adlı kapsamlı saldırı yasasını da meclisten geçirmiş oldular. Bu yasayla sağlık hakkı gaspedildiği gibi kademeli olarak emekliliği de ortadan kaldırıyorlar. Sırada ise kıdem ve ihbar tazminatı haklarımızın ortadan kaldırılması var.

Saldırıların bu derece yoğunlaştığı bir dönemde "hak nasıl kazanılır ve korunur?" sorusunun cevabını bulmak için 15-16 Haziran büyük işçi direnişine dönüp bakmamız yeterlidir. 1950'lerden sonra dünya ölçeğindeki hızlı kapitalist gelişmeden Türkiye de nasibini aldı. Bu hızlı kapitalist gelişme, aynı zamanda safları hızla genişleyen bir işçi sınıfı demekti. Doğal olarak sermaye ile uzlaşmaz çelişkileri olan işçi sınıfı ortaya çıktığı andan itibaren kendini bu asalak, kan emici sınıfla dişe diş bir mücadele içinde buldu. Bir tarafta gözünü kişisel servet ve kâr hırsı bürümüş sermaye; diğer tarafta hayatı yaratan nasırlı elleriyle, en ağır koşullarda çalışan ve sefalet içinde yaşayan işçi sınıfı. Bunun sonuçları '60'lı yıllarda daha belirgin ortaya çıktı. İşçiler bu uzlaşmaz sınıf karşıtlığının sonucunda kimi zaman kanlı çatışmalara varan eylemlerle mücadele sahnesine çıktılar.

İşte 15-16 Haziran, böylesine zorlu bir mücadele birikiminin üzerinden, o zamanın AP hükümetinin işçilerin bedel ödeyerek kazandığı haklara saldırmasıyla ve sınıfın bir mücadele mevzisi olan sendikalarını feshetmek istemesiyle patlak vermiştir. 100 bini aşkın işçinin her türlü yasa ve yasağı çiğneyerek, türlü uyarı ve tehditlere meydan okuyarak, polis, asker ve tank barikatlarını aşarak, zamanın hükümetine ve parlamentosuna karşı kararlı bir haykırışıdır.15-16 Haziran işçi sınıfının, kendi karşıtı olan sermaye diktatörlüğünün tüm kurumlarıyla militan bir karşı karşıya gelişidir.

15 Haziran günü, 115 işyeri ve yaklaşık 75 bin işçiyle başlayıp, 16 Haziran günü 168 fabrikayı ve 150 bine yakın işçiyi kucaklayan 15-16 Haziran direnişi, modern sanayi proletaryasının beşiği olan İstanbul ve İzmit yöresini kapsadı. 15 Haziran sabahı İstanbul'da,

Gebze'de, İzmit'te fabrikalar durdu. Her tarafta işçiler çeşitli yürüyüşler ve mitingler düzenliyorlar ve kent merkezlerine doğru hareket ediyorlardı. İki gün boyunca bu iki kent adeta işçilerin denetimi altında kaldı. İşçi sınıfı burjuva asalakların yüreğine öylesine bir korku salmıştı ki; bu kan emiciler çareyi ülkeyi terketmekte bulmuşlar ve soluğu yurt dışında almışlardı.

Bu şanlı direniş işçi sınıfı tarihinde bir dönüm noktası oldu. Burjuvazinin yüreğine korku saldı. Sermaye ancak faşist darbeden sonra kendini toparlayabildi. '80 faşist darbesi bedeller ödenerek kazanılan hakları ve mevzileri yoketti. 15-16 Haziran ruhu tekrar canlandırılamadığı için, mücadeleyle kazanılan haklar birer birer kaybedildi. 2008'e gelindiğinde ise sermaye, işçi sınıfının elinde kalan son hak kırıntılarına gözünü dikmiş ve tüm saldırılarını buna yoğunlaştırmıştır. Yıllardır yok AB uyum süreci, yok İMF reçetesi diye işçiler sefalete ve yoksulluğa mahkum edilmektedir. Sahte ve suni ayrımlar üzerinden işçiler bölünmüştür. İşçiler kendi sınıfsal çıkarları peşinde değil, o ya da bu düzen partisinin peşinde sürüklenir olmuştur.

Kardeşler!

15-16 Haziran'dan çıkaracağımız ders şudur: Hak verilmez alınır. Ancak kendi sınıfsal çıkarları etrafında kenetlenmiş bir işçi sınıfı, iktidarı alma hedefiyle hareket edip militan bir mücadele ortaya koyabilirse bu yoksulluğu ve sefaleti sona erdirebilir. Gelinen noktada kaybedecek bir şeyimiz kalmamıştır. Bir an önce sınıf bilinciyle kuşanmalı, birlik olup kenetlenmeli, sermayenin ve onun tüm kurumlarının karşısına tıpkı 15-16 Haziran'da olduğu gibi dikilmeliyiz. Ailemiz, sevdiklerimiz ve geleceğimiz için bunu yapmak bir zorunluluk haline gelmiştir. Bireysel bir kurtuluş söz konusu değildir.

Düzen işçilere olan düşmanlığını her fırsatta gösteriyor. En son örneği bunun 1 Mayıs'tır. Düzenin kolluk kuvvetleri Taksim'de "tipi işçiye benzeyen" herkesin kafasına copunu indirdi. Tersanelerde hergün sınıf kardeşlerimiz iş cinayetlerine kurban gidiyor. Bu düzen bize insanca yaşama şansı tanımadığı gibi her gün azar azar öldürüyor. Öyleyse bu düzeni yıkmak, yerine işçilerin ve emekçilerin düzenini kurmak için duyarsız kalmamalı, bu onurlu mücadeleye katılmalıyız. Biz işçiler ancak üretimden gelen gücümüzü kullanıp örgütlü mücadeleyi seçersek birlikte bir kurtuluştan söz etmek mümkün olur.

Yıldız Kalıp Patronu çizmeyi aşıyor

Yıldız Kalıp'ta geçtiğimiz günlerde 6. ay zamlarına ilişkin bir toplantı gerçekleşti. Daha önceki zam aylarında yapılan toplantılar gibi Yıldız Kalıp patronu işçileri aşağıladı, tehditler savurdu. Geç gelen ve rapor alan işçilerin sayısının fazla olduğunu, işçilerin çalışırken yeterli performansı göstermediğini, fazla mesailerin maliyetleri artırdığını, hammaddeye zam yapıldığını sayıp döktü. Bu nedenlerden dolayı da işçilere 6. ayda zam beklememelerini söyledi, hakaretler savurdu.

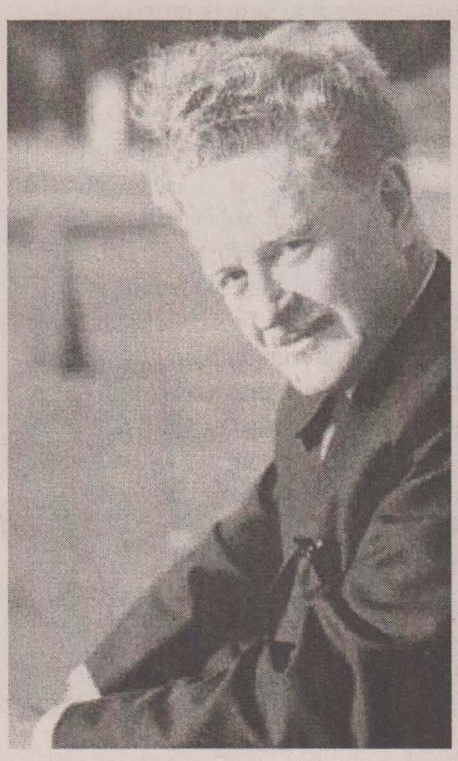
İşe geç gelenlerin ve rapor alanların sayısının fazla olduğunu söylüyor Yıldız Kalıp patronu. Yani hasta da olsan, yatalak da olsan işe geleceksin. Patronun gözünde biz işçiler hasta olamayız, bizlerin ailevi sorunları olamaz. İşçilerin yeterli performansı ortaya koymadığını iddia ediyor Cemil Yıldız ve yardakçıları. Oysa durum tam tersi. İşe başlanan saatten paydos saatine kadar istenilenden çok daha fazla üretim yapıldığını biliyoruz. Kuşkusuz onlar da bunu biliyorlar. Fazla mesailerin maliyeti artırdığını söylüyor Cemil Yıldız. İşçileri fazla masaiye zorlayan ve fazla mesailere kalmayanları da işten çıkaran kendileri. Yıldız Kalıp patronu işçilere zam vermemek için her yolu deniyor. Çeşitli bahaneler ileri sürüyor. Diğer yandan 400 bin Ytl'ye aldığı makinayı işçilere çok ucuz diye tanıtıyor. İşçilerin alınterini sömürerek, kanını emerek servetini büyüten Cemil Yıldız artık haddini aşıyor.

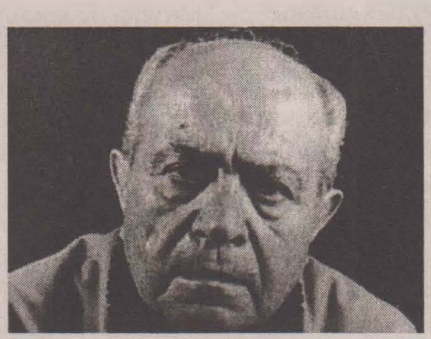
Bütün bunlar yetmezmiş gibi evinde beslediği köpeklerinin, o fabrikayı inşa eden, makinaları çalıştıran, üretimi gerçekleştiren, kısacası sahip olduğu bütün zenginliği kendisine kazandıran işçilerden daha itaatkar olduğunu söyleyecek kadar arsızlaşıyor. İşçilere "zam beklemeyin" diyor. Gerekirse 2 bayramda verilen yarım maaş ikramiyeyi ve yılbaşında verilen 1 maaş ikramiyeyi de kaldıracağını söylüyor.

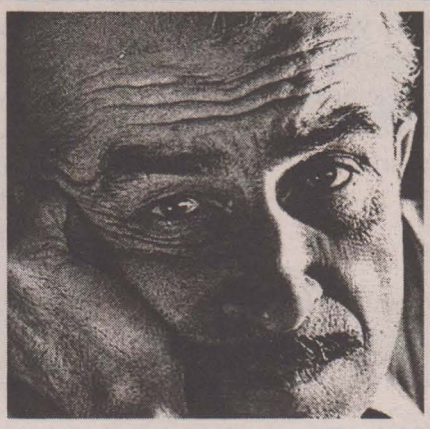
Emeğiyle, alınteriyle geçinen Yıldız Kalıp işçisi kardeşler!

Bu böyle gitmemeli! Bugün örgütlü olmadığımız için, bugün tek yumruk olmadığımız için bizleri insan yerine bile koymuyorlar. O halde örgütlenmeliyiz. Artık birbirimize kenetlenmeli ve örgütlü bir güç olabilmeliyiz. Bizleri aşağılayan, hor gören, tehditler savuran Cemil Yıldız ve onun yandaşlarına gereken cevabı en kısa zamanda vermeliyiz. Aksi takdirde aşağılanmaya ve yoksulluğa mahkum olmaya devam edeceğiz.

Nazım Hikmet, Amed Arif, Orhan Kemal...

Döğüşenler de var bu havalarda
El ayak buz kesmiş,
Yürek cehenem
Ümit, öfkeli ve mahzun
Ümit sapına kadar namuslu
Dağlara çekilmiş kar altındadır.

Amed Arif
1927-2 Haziran 1991

* * *

Açlık ordusu yürüyor
Adımları gökgürültüsü
Türküleri ateşten
Bayrağında umut
Umutların umudu bayrağında

Nazım Hikmet
1902-3 Haziran 1963

* * *

"Gerçek olan öğrenmektir. Nereden, nasıl öğrenirsen öğren. Nereden, nasıl öğrendiğin, diploman, hatta neler bildiğin de önemli değil. Ne yaptığın önemlidir."

Orhan Kemal

Sanatlarıyla mücadeleyi güzelleştiren üç büyük ustayı, üç devrimciyi Haziran ayında yitirdik. Onlar "yarin yanağından gayri her yerde, her şeyde, hep beraber diyebilmek için" yaşadılar. "Sömürüsüz, zulümsüz, özgür bir ülkenin" hasretinde prangalar eskittiler". Onlar "kavgaların en zorlusu olan" "ekmek kavgası" veren sıradan insanların yaşamlarını sanatlarıyla farklılaştırdılar.

Bugün Nazım Hikmet, Amed Arif ve Orhan Kemal yaşamıyor, ama sanatlarıyla yarattıkları birikim, kavga alanlarında, grev yerlerinde, sınıf mücadelesinin sürdüğü her yerde sesimize ses, soluğumuza soluk katıyor. Onlar işçi sınıfının devrimci sanatçılarıdırlar. İşçi sınıfının değerleridirler.

Burjuvazi de bunun farkında olduğu için yaratılan devrimci değerlerimize saldırıyor. Bu saldırılar sonuç vermediği yerde ise içini boşaltmaya dönük bir çaba içerisine giriyor. Nazım Hikmet şahsında buna defalarca tanık olduk. Nazım komünist bir şair olarak, kendisini işçi sınıfının davasına adamış bir devrimci olarak değil de özel yaşamı öne çıkartılarak, devrimci komünist kimliğinden soyutlanarak kitlelere tanıtıldı. Bunun için kitaplar yazıldı, belgeseller hazırlandı. Bu çabaların tek amacı değerlerimizin içini boşaltmaktı.

Son dönemlerde bu politikanın Deniz Gezmiş ve '68'in diğer devrimci önderleri üzerinden de hayata geçirilmek istendiğini görüyoruz. Burjuvazi yok edemediği değerlerin hep içini boşaltmaya çalışıyor. Bu saldırıları boşa çıkarmanın yolu bu ülkede sınıf mücadelesini yükseltmekten, devrim ve sosyalizm bayrağını dalgalandırmaktan geçiyor.

İşçi Bülteni Özel Sayı: 319 * Fiyatı: 25 YKr * Haziran 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92